

Někdy prostě něco nevyjde či spíš se nepovede, ani když máte ty nejlepší úmysly. Talířová miluje výkopový práce. A pochopitelně nerozlišuje, kde a za jakých okolností. Takže se důsledně snažíme ji vést k tomu, že se prostě nevykopuje, nevykopuje a nevykopuje. Ostatně je ohařice, ne józefpšík. Na druhou stranu, chápu, že jí tahle činnost baví a baví ji třeba víc než Rumíčka, kde stačilo párkrát přesměřovat jeho pozornost a přestal to řešit. Stejně jako Ešátor teď chodí a sčítá Máni, postojí nad myšodírou, pobádá, najde druhý východ, pobádá a zas jde. S Bubi jsme se taky domluvily. Ale Tali to je prostě rozenej horník. A navíc se ráda nechá inspirovat. Jak vidí, že něco kutíme v zemi, hodlá se v nestřeženém okamžiku věnovat témuž na tomtéž místě, leč dle svého naturelu.

Takže, když Brtník na louce v místě, kam ukládáme rostlinný odpad a kde se samovolně vytvořil jakýsi kompost, vykopával hlínu pro nově sazený vzrostlý javor, bylo jasné, že jí to zaujalo. Furt se vometala kolem a dělala stavební dozor nad výkopovejma pracema.

Vzhledem k tomu, že jáma na strom byla dosti velká, i odebrané množství přírodního kompostu bylo značné. Takže to prostě nemohlo nezaujmout! Zvlášť, když viděla, že TAM se teda kopat jako smí. Když může von, ne? Tak já taky. A dala se do toho. A tu vznikla - teda aspoň pro mě a podle mě - právě příležitost k uplatnění jedné výchovné metody. A tedy té, že psa, který je náruživý výkopník, necháte cíleně a s povolením hloubit na jednom místě. Jinde mu to nedovolíte. Byla jsem ráda, že mi situace tak nahrála do karet, protože pro ni je to fakt docela vášeň a tady se mohla realizovat.

Oba se tam mohli realizovat, neb i Štajnidlo této činnosti po dlouhé době opět propadnul. Makali tam oba jako barevní a já měla radost, jak nám to pěkně výchovně půjde. Mno. Pak mě radost opustila. Mělo mě to švihnout do makovice hned, nebo aspoň mnohem dřív, že Rumíček zase spustil záchrannou misi. Jenže mi to nedošlo, tentokrát jsem to, díky tomu, že můj hlavní zájem směřoval k tomu, mít je oba pod dozorem, aby Tali dodržovala úmluvu a hlavně taky to, že z louky se neodchází nezaregistrovala. Přehlídla jsem to. A nebyla jsem jediná, kdo něco přehlídnul. Tali si totiž taky ve svém svatém nadšení z výkopnictví nevšimla.... Nevšimla si toho, čeho si všimnul Rumíček.

A totiž toho, že jak hrabe jako šílená, až hlína fakt vyletuje do výšky, tak..... že..... do výšky lítá nejen hlína. Vyhrabala hnízdo krteků □ . Chuderové malý, vylítali vzduchem a naštěstí zůstali flekatou tunelářkou nepovšimnutí. A Rumíček jakou dobu pobíhal sem a

tam, snažil se mi dát najevo, že něco našel, že to něco potřebuje pomoci. Ach jo. Nafackovala bych si za ten blbej nápad, nechat je hrabat. Protože dva z těch pěti krtečků to vyhoštění z domova prostě nepřežili ☹️ :-(. Jak hrabala jako divá, tak jim svými tlapama ublížila, naházela je všechny za sebe, aniž by tušila, že se jí namotali pod tlapy a kutala dál. Mě to, husu blbou, vůbec nenapadlo, že by se něco takového mohlo podařit. Asi i proto, že žádný z našich psů nikdy nehrabal takhle šíleně.

Aspoň že těch tří si nikdo nevšímal, mohli jsme je tak vrátit zpátky a vykutanou džuznu zatarasit deskama tak, aby se tam už hrabat nedalo. Pochopitelně následovalo veliký zklamání. U Tali proto, že se tím pádem nemohla prokopávat směr Austrálie a u Rumíčka proto, že se nemohl starat o své nově nalezené kamarády. No a já si to dodnes vyčítám. Snažím se jak divá, aby naši psi byli vychovaní tak, že neublíží a pak se mi podaří v rámci výchovných kroků takováhle věc. ☹️ . Jedno pozitivum to ale možná má - i když zatím to není jistý - ale Tali od té doby už nemá takovou potřebu hloubení, nebo ji to alespoň pro teď opustilo. A nebo taky začíná být přístupná tomu, co jí říkáme. Pevně v to doufám, nerada bych, abychom museli zase něco podobného řešit.

